

er det Nottingstraf, er det Arumslutningsstraf, er det alle de kortvarige, sølelige Straffe, der forelaas affaffede, uden at der sættes nogen anden egentlig kortvarig, sølelig Straf i Stedet. Jeg gjør opmærksom paa, hvorledes det saaledes er gaaet i en enklest bestemt Retning; men jeg maa samtidig gjøre opmærksom paa, at der ved Siden af dette er løbet en anden Strøm, nemlig den, at i samme Tidperiode ere vi gaaede fra en længere Tjenestetid til en kortere, fra en større Tjenestestyrke under Janerne til en mindre, fra et større Antal faste, veluddannede Befalingsmænd til et mindre Antal af faabanne. Disse Omstændigheder maa, mine Herrer, tages med i Betragtning, naar man vil dømmen om Sagen, ikke alene fra et rent theoretisk Papirstandpunkt, ikke alene om, hvorledes Lovforlaget ser ud, naar det staaar trykt, men, naar man vil dømmen derom fra det Standpunkt, hvorpaa det kommer an, nemlig at se, hvorledes det vil gaa, naar Lovforlaget bringes ud i Livet. Jeg tror, at efter den almindelige Dom vil det af den høitærede Krigsminister forelagte Lovforslag derfor blive anset for at være meget mildt. Et andet Spørgsmaal er det, om det virkelig er i Humanitetens Interesse, at det vil komme til at vise sine Virkninger, og om det derfor ogsaa virkelig vil være i Individernes velforstaede Interesser. Jeg maa i den Henseende gjøre opmærksom paa, at det ikke nytter alene at vende Blikket paa Alt, hvad der forsvinder af Straffemidler, thi, naar man vil selv se Sagen fra Individernes Standpunkt, maa man ogsaa se paa, hvad der kommer i Stedet for det, som forsvinder; og jeg for mit Vedkommende anser det for meget tvivlsomt, om det er i Humanitetens sande Interesse at virke hen til en Tilstand, hvorunder Lugthuisstraf og Bænd- og Brødsstraf komme til i et ganske andet Forhold at gribe ind for de 22aariges Vedkommende, end vi nogensinde før har havt Begreb om. Ligeoverfor Disciplinen i Hæren, ser jeg, at den høitærede Minister jo ingenlunde have været uden Betænkelighed; dette fremgaar jo noksom af de Uttringer, som ere komne frem fra hans Side i Anmærkningerne til Lovforlaget. Jeg kan for mit Vedkommende tilfulde forstaa og dele de Betænkeligheder, som den høitærede Minister har; og jeg behøver vistnok mindre ligeoverfor den høitærede Minister at optage dette Punkt som en Gjenstand for Diskussion; thi Folkethingstidenden for det Nar, da Straffelovudkastet sidst var under Forhandling — om jeg ikke tager meget fejl, er det Sp. 7304—16 — indeholder Udtalelser fra den høitærede Minister, som jeg i det Væsentlige vil kunne tiltræde, og som netop bestemt paavise, hvorlunde det ikke gaar an af Hensyn til de Dplysninger, man har fra enkelte fremmede Hære, saaledes fra Frankrig og Sverrig, at slutte ubetinget, at det er tilladeligt at overføre delvis nogle af de Bestemmelser, som gjælde for disse. Den ærede Ministers Stand-

punkt var dengang det, at han endog bekjæmpede et Endringsforslag, som efter min Opfattelse dog i det Mindste indeholdt det Væsentligste af det, hvorpaa det kommer an; thi om man end maatte ønske, at Forslaget med Hensyn til Redaktionen havde kunnet faae en nogen anden Form, saa indeholdt det dog en Vemyndigelse til at anvende i det Mindste en kortvarig sølelig Straf under Feltforhold, Leirforhold, Tropsesamlingsforhold og ligeoverfor Menige, som forud vare blevne straffede 2 Gange. Den ærede Minister saae sig imidlertid dengang ikke i Stand til at gaa ind paa dette Endringsforslag. Han udtalte dengang, at han gjorde Rede for det Standpunkt, hvorpaa han stod, og hvorpaa han efter sin bedste Overbevisning ansaa sig forpligtet til vedblivende at staa. Naar nu den høitærede Minister forelægger et Lovforlag, der ikke alene gaar saa vidt som det Forslag, han sidste Gang bekjæmpede, men som paa dette Punkt endog gaar videre, saa har jeg en saa ubetinget Tiltro til den høitærede Ministers alvorlige Betragtning af dette som af alle de militære Forhold, at jeg kun kan sige, at jeg tilfulde respekterer, at den høitærede Minister, naar han efter foran yede Overveielser er kommen til en anden Anskuelse om, hvad der er det Rette, da kommer til Thinget og udtaler det aabent og ligefremt, uden at bryde sig om, at han tidligere har staaet paa en andet Standpunkt. Jeg kan kun i høieste Grad respektere det; men hvad jeg beklager, er, at jeg ikke ved de Dplysninger, han har givet os om Grunden til, at han har forandret sit Standpunkt, har kunnet følge ham. Jeg beklager, at jeg ikke har kunnet blive overbevist om, at hans nye Standpunkt er det rette, og jeg har derfor paa dette Punkt ikke været i Stand til at følge den høitærede Minister. Hvad er det nemlig for Grunde, som den høitærede Minister ansøger for det Forslag, han fremlægger? Det er for det Første Hensynet til, at der efter den Tid, nemlig i 1872, er blevet udgivet en ny militær Straffelov for det tydske Rige. Jeg skal nu viljelig erkjende, at jeg vilde kunne følge den høitærede Minister, naar han foreslog den tydske Straffelov indført for vor Hær, under Forudsætning af, at han ogsaa var i Stand til at ombanne vore Hærforshold efter det tilsvarende tydske Mønster. I saa Fald vilde det nemlig være fuldkommen naturligt. Men anderledes stiller det sig, naar man hender Forskjellighederne i de to Hære, hvoraf den ene har en lang Tjenestetid, den anden en meget kort, hvoraf den ene har samtlige sine Tropper indbragne under et gennemført Kasernesystem, medens den anden i flere mindre Garnisoner har en stor Del af Tropperne indkvarterede paa Værtshuse og Stjænkstuer, hvoraf den ene har et stort Antal faste, dygtige Befalingsmænd, medens de i den anden Hær ere reducerede til et Minimum, og naar der overhovedet som i den tydske Hær er en Styrkelse af Kommandoforholdene og en Styrkelse af